

Statsråd Mowinckel om situasjonen i Norge 1940

Vier kommet over et PM skrevet av statsråd J. L. Mowinckel og dato er 30. juni 1940. Det er en rapport om stemningen i Norge på det tidspunkt.

For riktig å kunne bedømme situasjonen i Norge i dag er det nødvendig å fremholde følgende:

Den dype skuffelse over Englands nye løftebrudd og flukten fra Nordnorge etter flukten fra Åndalsnes og Namsos med brente byer og steder over alt i fluktens spor, *harmen* blandt tusener trengende sjøfolks pårørende rundt hele kysten over at de intet får utbetalt av de store inntekter flåten tjener og som tilbakeholdes i London, *bitterheten* over at Konge og regjering, endog med norske

hjelpetropper i følge, etter folks mening ble tvunget over til England uten evne eller makt til å rette på denne urettferdighet eller til overhode å hjelpe det nødlidende hjemland til tross for det fra dette medbragte gull, *Frankrikes kapitulasjon, nødvendigheten* av, i likhet med Frankrike, å ta hensyn til kjennsgjerningene og søke å få istand den best oppnåelige ordening for under norsk administrasjon og ledelse å bygge opp hva der er tapt og ødelagt i det krigsherjede land og endelig den *propaganda* som ved hjelp av en ensrettet presse og radio over hele landet daglig fyrer under skuffelsen, *harmen* og bitterheten.

Alt dette forklarer at man dessverre må regne med at mentaliteten i Norge i dag er en

ganske annen enn i tiden omkring 9. april da det tyske overfall ennå brente i alle sinn og man ennå trygt stolte på Englands store løfter og på dets vilje og evne til å yde effektiv hjelp.

Det er derfor dessverre neppe utelukkende tvang som har diktert en så alsidig og samlet tilslutning til den bedrøvelige henvendelse til Kongen, men en dyptgående og vidtspredt følelse av at denne utvei - så sår den enn føles overfor Kongen - nå når administrasjonsrådet ikke kan fortsette er blitt den eneste som kan sikre land og folk ikke bare i øieblikket men også for fremtiden og bedre enn noe annet muliggjøre gjenreisning av Norge som et fritt konstitusjonelt kongerike.

30. juni 1940.

Kapitulasjonsavtalen og Magne Skodvin

Av Ruste Fjeldma

Den 7. juni 1990 hadde professor Magne Skodvin på Forsvarsmuseet en orientering om "Norsk Kapitulasjon? Trondheimsavtalen av 10.6.1940".

Nå visste vi jo alle (omtrent) hva Skodvin står for. Han har i alle år forsvart regjeringen Nygaardsvold for det den gjorde både før og etter 9. april 1940. Vi få som møtte frem for å høre på, ventet oss derfor intet nytt. Men kanskje en del "variasjoner over temaet". Og de kom.

1. Professoren hadde sluttet med å oversette "die gesamten" med de samlede, etter at tyske språklærere har forklart at det betyr: *samlige*.

Han nevnte det ikke med et ord. Det betyr vel at han har akseptert oversettelsen - eller forbigår den i stillhet

Men - han tok nå en ny vri, ogror seg stadig ut på dypere vann.

Hans poeng er at det finnes et standardformular for kapitulasjonsavtaler, og han kom frem med eksempler på slike. "Krigshandlingene innstilles til lands, til vanns og i luften". Ja, vi kan finne eksempler på "til lands og til vanns" både etter den tysk-franske krig 1870-71 og etter 1. verdenskrig.

"Og i luften" - er av nyere dato, og dukker først opp senere når stridsmidler i luften var tatt i bruk.

Når det i den tysk-norske avtalen er nyttet "die gesamten" - så må det etter Skodvins mening bety noe som er sterkere (har en videre betydning enn) "til lands, til vanns og i luften".

Og han kunne bare gi ett eksempel på (i tillegg til avtalen

med Norge) hvor uttrykket *die gesamten* var nyttet, nemlig i avtalen med Nederland.

Etter korreksjoner fra tilhøreren måtte han imidlertid medgi at også i avtalen med Belgia var det nyttet tilsvarende (Forts. side 7)

DET FUNDAMENTALE ANSVAR

Av Frederik Skaubo

Ethvert system har en basis. Jo solidere denne basis er desto større er sjansene for at systemet skal slå igjennom og fylle et behov. Jeg vil tro at dette gjelder i de fleste forhold; fra teknikk og undervisning til politikk og filosofi. Altså hele spekteret av kulturelle foreteelser.

I dag - og i vår kultur - forbinde vi den solide basis med det antall som slutter opp om systemet, men slik vet vi at det ikke alltid har vært. Økonomisk overtak, militær makt, religiøse strømninger og andre forhold hvor kvalitet eller hensynsløshet har betydd mere enn kvantitet, har oftere vært avgjørende basis. Tradisjoner og nødvendighet har også spilt inn.

Humaniseringen av de vestlige samfunn, delvis som følge av vår kristne religion, ga gjennomslag for demokratiske systemer og solidaritetstanken. Særlig betydde arbeiderbevegelsens sterke likhets- og rett-

ferdskrav meget for å skape basis for det sosiale styringssystemets gjennombrudd. Det som i den vestlige verden har fått betegnelsen velferdsstaten.

Marxistene anekterte dette systemet - ikke for å tjene arbeiderne som hadde kjempet seg til forståelse for sine rettigheter, men for å oppnå makt over arbeiderne og bruke dem i den ødeleggende klassekampen. Marxistene tenker taktikk og ikke kultur og tradisjon, et forhold jeg senere skal påvise kan føre til meget uheldige resultater.

Den annen verdenskrig brøytet ironisk nok vei for et nytt samfunn: Velstandssamfunnet. Eksplosiv utvikling av teknologi førte tidligere uoppnåelige goder ut til "folket". Velferds-samfunnet blomstret opp etter siste storkrig og hadde den solide basis som jeg har påpekt som nødvendig. En basis som bestod av en overveldende oppslutning både fra de brede masser og den intellektuelle elite. Alt

FUNDAMENTET for vår kultur

Av Hans Olavsén

"Kristendommens grunnverdier vernes". Denne formuleringen i Nasjonal Samlingsprogram sto der ikke bare til pynt. Bak disse ordene ligger en klar erkjennelse av at vår norske kultur er basert på sentrale kristne verdier.

Dette betyr ikke at man for å være en skikkelig nordmann også må være personlig kristen. Ingen kan tvinges til tro. Om man tror eller ikke tror, er og forblir en personlig sak. En annen ting er at vi som nordmenn må underkaste oss de moralske regler som vårt samfunn er bygget på.

Viktige moralske normer er f.eks. nedfelt i de ti bud. Ingen nordmann av god støpning vil avvise dem. Kristen moral og norsk samfunnsånd tilsier imidlertid også en rekke andre ting. Vi vet alle hva ærlighet og sann-druhet betyr. Vi setter alle pris på ordholdenhet og pålitelighet. Plikttroskap og arbeidssomhet er egenskaper av stor verdi. Troskap er noe vi alle håper å finne. Listen over kristne og norske dyder er ikke slutt med det, men du har sikkert ingen vanskelighet med å føye andre egenskaper

per til.

Det er dessverre hevet over tvil at mange av disse dyder er i forfall, selv om flertallet fremdeles har bevart dem som rettesnor. Det er ganske utvilsomt en vesentlig oppgave å gjenreise, styrke og bevare disse fundamentale normer i det norske folk. Det vil imidlertid ikke kunne skje uten kamp. I hele det siste sekel har venstrevridde krefter gått til angrep på kristendommen og dermed på det normsett jeg her har beskrevet. I det siste har de også fått støtte av en islamsk innvandrerleder som mener at kristendomsundervisningen må fjernes fra den norske skole eller ihvertfall reduseres.

Nordmenn som ikke ersåvel-dig opptatt av religiøse spørsmål, vil kanskje si at, vel, det kan da ikke være så farlig. Men det er det. Det er livsfarlig for alt som til denne dag har vært norsk kultur og norsk livsform. Det er et angrep på det regelverk som holder vårt samfunn sammen, og som hittil har gjort det noenlunde godt å leve i dette land. Derfor må slike angrep slås tilbake. I tillegg må alle krefter settes inn på å bygge opp igjen det som allerede er tapt.

lå til rette for en positiv utvikling til de flestes beste. De idepolitiske spørsmål var sekundære, og her i Norge var alt - eller det meste - fryd og glede. Fundamentet holdt - lenge - og dessuten fikk vi oljen.

Men som i det gamle Rom og svært mange andre steder; fundamentet slår sprekker når vedlikeholdet forsømmes. Ordet vellevnet er brukt i slike forbindelser. Det er vel kanskje overdrevet, men marxistenes mangel på forståelse utover det taktiske vis å vis velgerskaren fikk nå følger. Det som var bygget opp gjennom generasjoner, steg for steg, med forsakelse og smerte, men i nøysomt samhold med respekt for egenskaper som var selvsagte i vår kultur, med arbeidsglede, lojalitet, omsorg og redelighet, ble erstattet av "verdier" som gjorde velferdsstatens solide basis om til gyngende grunn.

Erkjennelsen av at intet gror av intet og at vi har ansvar både for vår slekt og kommende slek-

ter ble uthult. For mange ble lojaliteten mot samfunnet og politikerne fraser i festtalene. Spede røster har hevet seg med advarsler og ønsker om mobilisering av skole og hjem mot den omseg-gripende kretsing om materielle verdier. I stedet ble kampen mot "reaksjonen" og tradisjonelle dyder skjerpet.

En grunnpiral og dermed en forutsetning for holdbarheten av den basis jeg har skrevet om, er familien og hjemmet. Der skapes det miljøet som gjør velferdsstaten levedyktig og i stand til å fungere til beste for alle. Det er med engstelse jeg ser hvordan kravmentalitet og ansvarsløshet overtar og gruppeaksjoner og trusler, ja, direkte vold bestemmer retningen. Våre myndigheter har tilsynelatende ikke forstått at et samfunn som vårt er meget, meget sårbart. Det er et Eldorado for dem som ikke kjenner eller respekterer alle de uskrevne lover. De som velferdsstaten har som basis.

(Forts. side 6)

BLIKK PÅ VERDEN

Av Arbiter

Estland og russerne

I den siste tid har det i media vært bred omtale av Estland og dette landets russiske innvandrere. Av noen av omtalene, ikke minst i NRK, kan man få det inntrykk at det er russerne det er veldig synd på. De er innvandret i okkupasjonstiden, utgjør 600.000 av i alt 1,6 millioner innbyggere og nekter konsekvent å lære seg landets sprog. I tillegg befinner det seg et stort antall ikkeestniske soldater i landet. For et par år siden dreide det seg om 160.000, og det er ikke blitt så veldig mange færre av dem siden.

En som har tatt til gjenmæle mot de russervennlige fremstillningene, er stortingsrepresentant Ingrid Willoch. Det gjorde hun i en kronikk i Aftenposten 30. juli. Der stiller hun noen ganske interessante spørsmål. Hør bare:

"Da burde vi kanskje tenke litt på våre egne reaksjoner før vi setter krav (til esterne. Min anm.) Tenk f.eks. på hvordan reaksjonen ville vært i 1945 om alle soldatene var blitt værende i Norge, 400.000 - 500.000 i alt, og om de dessuten hadde fått familiene sine hit. Tyskland var jo utbombet og lutfattig. Oslo, Bergen, Hamar osv. var rene paradiser sammenlignet med Hamburg og Dresden. Tenk i tillegg om alle disse tyskere hadde nektet å snakke norsk, beholdt de boliger de hadde fått/tatt under krigen, forlangt egne skoler og eget universitet, beholdt ledende stillinger og ville drive Finnmark som tysk provins - siden de etter ødeleggelsene var i flertall der oppe. Ville nordmennene ha reagert med aksept og velvillig toleranse "sett fremover" og "glemt"? Selv vi som vanskelig kan huske den første etterkrigstiden har vondt for å tro det. Vi vet dessuten om rettsoppgjør og dødsstraff for de nordmenn som var kjent som forrædere. Estland har ikke den prosessen."

I følge Ingrid Willoch er det ikke esternes mening å nekte russerne statsborgerskap. Det kan de faktisk få etter å ha bodd to år i landet, men det forlanges at de har lært seg det estniske sprog. Tenke seg til noe så urimelig!

Etter å ha vært i Estland sier Ingrid Willoch at hun er skremt av de lokale russeres herrefolkmentalitet og arroganse.

Hvitt "hjemland"?

I apartheidpolitikken sto det på programmet å etablere såkalte "hjemland" for de viktigste sorte stammene. I mellomtiden er mye forandret og under inntrykk av det utbredte sorte volden reises det nå krav om et hvitt "hjemland". Kravet er reist av den nystiftede Afrikaaner Volksfront, som ledes av den tidligere hærsjefen, Constand Viljoen. Man ønsker å kalle dette "hjemland" Freie Buren Afrikaaner-Staat. Som hovedstad tenker man seg Pretoria, og deler av såvel Transvaal som Oranjerestaten skal utgjøre "hjemlandet"s område. Hvorvidt det er mulig å gjennomføre en slik plan, gjengår å se.

Ellers rapporteres det fra Sør-Afrika at frykten for en borgerkrig stadig øker. Det vil i tilfelle bli en krig ikke bare mellom hvite og sorte, men også i høy grad en kamp mellom sorte stammer. Det sterkt kommunistiske infiserte ANC har lenge hatt sin private hær, som er trenet og utstyrt i ANC-vennlige naboland. Det er et velkjent faktum. Mindre kjent er det kanskje at zuluenes Inkathabevegelse har en tilsvarende hær, som i øyeblikket anslåes til å omfatte rundt 14.000 mann. Det finnes også en ganske stor privat hvit hær. Den omfatter rundt ti tusen mann og er en del av Afrikaaner Widerstandsbewegung. Den offisielle sørafrikanske hær er siden kampene i Angola opphørt redusert til omtrent det halve, men det som er igjen av den, regnes stort sett som sympatisører med de mest konservative hvite.

Bestemmende for om det blir borgerkrig eller ikke, er hva ANC kommer til å foreta seg. Hvis denne bevegelsen truer til seg makten over sentralregjeringen og setter i gang med å gjennomføre sin marxistiske politikk, er en borgerkrig så godt som uunngåelig.

En tyskers analyse av tyskerens situasjon HATETS KVELERTAK PÅ TYSKLAND

Fra "Unabhängige Nachrichten", Bochum. Nr. 5/93

Vi er alle vitne til hvordan millioner av ikkeforfulgte utlendinger fra hele verden under henvisning til asylrett vil bo-sette seg i Tyskland.

Vi opplever hvor umåtelig man idealiserer disse innvandrere og hvordan de i årevis blir forsørget på en måte som en tysker havnet uforskyldt i nød, ikke en gang kan drømme om. Og vi ser med forbauselse og bitterhet, hvordan vårt eget folks representanter og løgnaktige, fariseiske media som takk, skjeller ut tyskerne for å være nazister, rasister og fremmedfiendtlige. Samtidig opplever vi også en dobbeltmoral hvor man unnskylder og bortforklarer asylbedragernes betydelige volds-kriminalitet, mens man gir tyskerne strenge straffer for det minste.

Hva som her skjer er at privilegerte fremmede tar et land i besittelse. De blir med største selvfølgelighet bevilget rettigheter, men blir ikke pålagt plikter. Slik prioritering er helt enestående i verden, det forekommer ikke andre steder. Den som drister seg til å si sannheten overfor offentligheten bedriver rasehat og trues med rettsforfølgelse og tap av arbeidsplassen.

I årevis er drevet en ødeleggende psykoterror og en fordumnings- og skremmekampanje uten like. Den blir sentralt styrt, forføyer over kjempestore pengemidler og har bare en hensikt: Gjøre tyskerne taue og vergeløse overfor den etniske omtolkning; hamre i dem ubegrunnede mindreverdighetsfølelser og hjernevaske dem inntil de er motstandsløse overfor slagordene "asyl", "menneskerettigheter", "Europa" og inntil de er "avtysket".

For å nå dette mål, skyr de for størstedelen tyskfiendtlig beherskede medier ingen løgn, ingen historieforklarning eller virkelighetsendring, ingen intriger.

Systematisk, ensidig og uten bevis gjør de tyskerne skyldige for alt, uten å undersøke saksforholdene. Det gjelder både for historiske og daglige tildragelser. Dertil blir det med gjennomført ondskap fortiet, at tyskere oftere blir offer for utlendinger enn omvendt. Rettighetene er avkortet for en tysker. Naturligvis er han selv skyld i det når han blir myrdet! Mer kynisk og uetterrettelig kan det ikke bli!

Ondskapen og infamiteten i denne meningsterroren fra partier, media, fagforeninger og kirken mot tyskerne kan ikke overdrives. Den er bare sammenlignbar med hatorgien for noen år siden fra bestemte toneangivende kretser i New York mot den østerrikske president Kurt Waldheim, da han ble erklært som masse-morder og bannlyst fra offentlige stillinger. Etter en utprøvet resepte: Man kaster skitt på en uskyldig, inntil det blir hengende nok på vedkommende.

For kort tid siden ga det "offentlige og venstreekstremer" fjernsyn en prøve på lignende redigering, da reporteren "Motzki" betegnet japanerne som "gule aper". Denne utrolige fornærmelse var ingen satire, heller ingen dumhet eller taktløshet, men skjedde med den bakenforliggende hensikt å erte japaneserne opp mot tyskerne. Her var det åpenbart spesialister i gang, de som også fortalte eventyret om Iraks ihjelslåtte barn og som på nøyaktig samme måte forfølger og lyver på tyskerne, som om de befinner seg i krig med dem.

Ganske riktig, det er en krig!

For all del er en krig på en ny måte, hvor en ikke lenger skyter og bombarderer, men hvor mediene blir benyttet som dødelige kamp-, forvirrings- og mordvåpen. I stedet for de tidligere granatsplinter, slipper man her

løs en vedvarende trommeild av løgner og beskyldinger fra folk besatt av et sykkelig hat og umettelig makt- og pengebegjær hvor anstendighet, sannhet og rett er eksotiske fremmedord.

Gjennom raffinert innsats av en intelligensia som manipulerer og har en absolutt skruppelløshet, er disse krefter en alvorlig fare for ethvert demokrati. Tar denne mafia overhånd, da får vi diktatur, og det et forferdelig ett!

Dette skandaløse maktmisbruk av medier og deres styrende bakmenn med en ensidig masseinnflytelse, er ikke forenlig med en fri rettsstat. Dette maktmisbruk huler ut den garanterte menings- og pressefriheten og styrer folket etter ønske. Våre politikere, "folkets kårne", har knapt nok noen tyske interesser, men i mange spørsmål går de tvert imot en entydig folkevilje, og en må spørre om hensikten i det vi opplever i dag: Stille landet til utsalg, forødelelse av landets rikdommer, bortforklaring av innvandringens problemer, stormflod av løgn, fremme av pornokultur og abort.

Dette og intet annet er hensikten: Etter 50 år med åndelig amerikanisering skal vi nå definitivt avtyskes og normeres til en "konsumorientert multikulturell bybefolkning".

Med et folks selvbestemmelserett har man nå overfor tyskerne benyttet og drevet et gjøglerspill, omtrent som vi ble benyttet av bolsjevikene. Det er derfor intet tilfelle at den britiske krigsforbryter, Sir Arthur Harris, Dresdens masse-morder, i 1992 fikk sin minnestøtte, og det er heller ingen tilfældighet at et 250 mill. dollar dyrt "Holo-caust"-museum ble åpnet i april 1993 i nærheten av det "Hvite Hus" og innviet med et verdensomspennende mediespetakkel.

Å befri vårt folk fra tyskerhaternes kvelertak forutsetter at

(Forts. side 6)

Ukraina - den okända stormakten

Før de flesta svenskar er Ukraina ointeressant. Svenska media nemner det seldan. Derfor her några fakta om detta land: Ukraina er den nest största (Ryssland er störst) f.d. Sovjetrepublikken. Dess ytvidd er större en Frankrikes. Det har drygt 52 miljoner invånare. Dess resurser innefattar bl.a. stenkol, jordgas och olja. Dess industri ligger på internationellt hög nivå.

Enligt beslut vid avrustningskonferensen i Wien i juli har Ukraina rett till en stående

krigsmakt om 450.000 man (Tyskland får ha 345.000, Frankrike 325.000, Storbritannien 250.000). Den ukrainska försvarsmakten förfogar (ökt 1992) över 4.800 stridsvagnar, 5.050 anda pansarfordon, 1.090 stridsflygplan och 330 stridshelikoptrar.

I motsats till andra f.d. Sovjetstater (inklusive Ryssland) har Ukraina en stabil ekonomi och har nått lengst av alla f.d. unionsstater ifråga om uppbyggnaden av en fungerande

marknadsekonomi. - Ukraina har inte glömt Stalins folk-mord på sju miljoner ukrainare. Vissa grenstävister har skert motsats-ställningen gentemot Ryssland.

Vesterlandet gör klokt i att rekna med Ukraina, om ett imperialistiskt Ryssland på allvar aktivt söker behålla, resp. återta de fria staterna t.ex. i Balticum. Ty stormakten Ukraina rekner seg till Vesterlandet och kan bli en overderlig bunds-förvant.

Aktinform des.-92

FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Redaksjonssekretær:
HAKON WARENDORPHPostadresse: Boks 924 Sentrum, 0104 Oslo.
Kontortider: Enerhaugsplassen 4, Oslo;
Tirsdag og onsdag kl. 11-15.
Telefon: 22 19 06 71 - (Telefonsvarer).
Redaktørene treffes etter avtale.Abonnement: Pr. år kr. 130,- (i omslag kr. 150,-). Utlendet + kr. 10,..
Giro: Post 5 16 45 04. Bank 6063.05.01248Abonnement (10 nummer i året) løper til det oppsies skriftlig.
Annonser forskuddsbetales med kr. 2,- + m.v.a. pr. spalte m. <minstpris kr. 100,-.
Utgiver: A/S HISTORISK FORLAG
ISBN 0802-9652**Håvamål i oversettelse?**

For tusen år siden hadde våre forfedre klare oppfatninger om hva som var rett og sømmelig i omgang mellom "fagna" folk. Håvamål het datidens "333 regler for skikk og bruk". Den avspeilet ikke kosmetiske finesser, men livet slik det fremstod med krav om rett og plikt og nødvendighet. Momenter som med visdom og erfaring og ønsket om høvskhet og beskyttelse av gode tradisjoner ble formet i leveregler for mennesket i nord. Det er et kjent faktum at ikke all omgang var like polert, men det forhindret ikke at idealene ble verdsatt og forsøkt etterlevd av hederlige folk.

Vennskapets lover og gjestfrihet ble satt høyt, og såvel vert som gjest måtte være lydøre. Regler for besøkets varighet, traktering og respekt for sed og skikk på stedet var antydning. Å trå til når venn eller nabo var ille ute hørte også til. Nordmenn som ønsket å fremstå som gjeve har prøvd å leve slik - i tusen år.

Etter tusen år blir nordmenn fremstilt som det motsatte av disse idealene. Vi er uvennlige, uhøflige, urimelige og ubarmhjertige overfor våre gjester. Vi er blitt U-mennesker. For letthets skyld kaller man det rasisme (fremmedfrykt i en mer moderat utgave).

Beskyldningene er grunnløse, og de blir rettet mot et overveldende flertall av det norske folk av en gruppe som har bidradd svært lite til å gjøre oss i stand til å bli den mestytende nasjon i verden når det gjelder mennesker i nød utenfor vårt eget land. Våre høyverdige tradisjoner i Håvamåls ånd blir gjort til intet av en intellektuell - og for folket fjernstående "elite" for hvem selvbildet er alt og nordmenns skjebne intet.

De har alliert seg med uflidde bråkmakere og yrkesdemonstranter hvis innsats for vårt samfunn innskrenker seg til den økning av sosialarbeidere og ordenspoliti som deres virksomhet har gjort nødvendig. Disse høyrøstede tale- og skriveføre har ført våre politikere på ville veier. Av frykt for å få ettermæle som humanismens banemenn har våre ledere kastet ansvar for eget hus over bord og sluttet seg til de tutende ulver. En kraftfull Troika. Men for ikke å legge seg ut med velgerne - de utskjulte norske kvinner og menn - gjør de en illojal, kostbar og skjebnesvanger innsats for å fremstille det store flertall som et lite og ekstremt mindretall. Enhver som har kontakt med grunnplanet i folket vårt; den vanlige skattebetalende arbeidende del - den delen som ikke føler at humanismen og gamle gode tradisjoner er vraket - enhver som har lånt øre til disse, vet at demagogene feiler.

De fleste nordmenn er skeptiske til fremmedpolitikken og U-hjelpen på grunn av de enorme ressurser en ser blir brukt uten at resultatene står i forhold. Dette har ikke med rasisme å gjøre. De landsomfattende innsamlinger som er foretatt til slike formål har gitt resultater som klart gjør påstanden om slikt urimelig. Livsverk på livsverk er nedlagt blant trengende over hele kloden. Tusner av nødstedte er tatt imot som gjester. Sykehus og flyktningebyer er bygget. Proviant og medisiner er bragt til trengende. Nordmenn har sluttet opp om dette år etter år uten å vente takk fra noen myndighet, verken egne eller andres. Men de føler det dypt urettferdig å bli karakterisert slik vi har nevnt ovenfor, når de uttrykkelig berettiget engstelse for at vår humanitære virksomhet utnyttes til regulær immigrasjon og fremsetter velbegrunnet kritikk av pengeforbruket.

Rettsstaten Norge anno 1945 og Russland 1993

Av R.J.H., Bærum

Med avgjørelsen om ugildhet harden russiske Høyesterett vist den norske stat hva en Rettsstat er og burde være. Undertegnende viser til avgjørelsen om at de som var mistenkte for kuppforsøket mot Gorbatsjov i 1991 ikke hadde fått en ansvarlig retts sak fordi riksadvokaten ikke hadde vært gild, fordi han hadde utgitt en bok før rettsaken mot kuppmarkerne, hvor han anklaget kuppmarkerne og sa de var skyldige i det brudd på landets lover han var satt til å etterforske. Den russiske høyesterett har nå fastslått at riksadvokaten har opptrådt utilbørlig ugildt.

Undertegnede er klar over at reglene for gildhet sikkert ikke er like i Russland av 1993 og

Norge av 1945, det er ikke det undertegnede vil rette søkelyset mot. Det som er spørsmålet mitt er om den norske stat føler seg beåret av Rettsoppgjøret etter 1945, hvor de som forfattet Landssviklovene ble satt til å dømme etter disse lovene. (I alle fall i minst ett tilfelle; Lagmann/hjemmefrontleder Solems dom mot Quisling). Videre er mitt spørsmål om noen av de andre som ble dømt etter 8. mai 1945 ble dømt av likemenn, et krav straffeloven setter? Var det mulig i etterkrigstidens Norge å finne gilde likemenn til de tusener av NS-folk som ble stilt for retten? Var det mulig å finne gilde dommere i etterkrigstidens Norge? Landet var etter krigen gjenomsyret av mennesker som

ønsket å bevise sin nasjonale holdning under krigen. Mennesker som etter krigen måtte stå ansvarlig ovenfor sine fagforbund og andre foreninger for der å bevise sin nasjonale holdning. Kunne disse mennesker være gilde? Tillot pressen disse mennesker å opptre ærlig og redelig?

Russland våger å påvise ugildhet i sitt oppgjør i 1993, Norge våget ikke det samme i 1945! Ære være den russiske rettsstat for dens standhaftige holdning. Denne holdningen burde få norske stortingsmenn anno 1993 til å stille seg de spørsmål undertegnede alt har stilt seg! Hvem blir den første av dagens stortingsmenn som våger å stille spørsmål ved gildheten i rettsoppgjøret etter 1945?

Det forferdelige tallet 15.000

Av Marie Larsen

Femten tusen avbrutte liv hvert eneste år. Det tallet holder aldri opp å forferde meg. Tenk for eksempel på det på denne måten: I løpet av bare ti år, er det hundreogfemti tusen små nordmenn som ikke ser dagens lys.

Jeg er ikke så ufølsom at jeg ikke forstår at det for noen kvinner er en ulykke å bære et barn frem. Muligheten for abort i slike tilfeller må være åpen. Men for å ta hardt i så er det ihvertfall ikke flere enn tusen kvinner i året som virkelig er i en slik situasjon. For det store flertall er det rene bekvemmelighetshensyn som gjør at de tar abort, og det kan etter min mening ikke godkjennes.

I hine år kjempet vi NS-kvinner mot marxistenes krav om det vi kalte abortus provocatus og fosterfordrivelse. Det gjorde vi fordi vi anså fri abort som en del av marxistenes anstrengelser for å undergrave og bryte ned vårt samfunn. I dag hevdes det at fri abort er "kvinnesak" og at kvinnen har en uinnskrenket rett til å disponere over sin egen kropp. Men et unnfanget barn er ikke hennes egen kropp. Deter et selvstendig individ som det ikke uten videre kan felles dødsdom over, ihvertfall ikke av rene bekvemmelighetsgrunner.

Nå må kvinnene våkne og si nei til denne livsfiendtlige lov! La deg ikke skremme av beskyldninger om å være gam-

meldags og kvinnefiendtlig. Hva det gjelder er å være barnevennlig og på parti med dem som skal føre vårt folk videre.

**RETTSSTAT
POST FESTUM**

Kravet til forutsigbarhet plasserer seg sentralt i forestillingene om hvilke betingelser et ordnet samfunnsfellesskap bør oppfylle for å kunne kalle seg en "rettsstat".

I strafferettspleien legger vi til grunn at det er en betingelse for å plassere ansvar at den det gjelder, visste - eller med rimelighet burde kunnet vite - hvilke konsekvenser et valg innebærer.

Derfor er avvisningen av lover som gis tilbakevirkende kraft, alminnelig i vårt politiske miljø: Det ville være urimelig. Man kan ikke gjøre en handling ulovlig etterat den er begått.

Georg Apenes i artikkel i *Atenposten* 22/3.

**JØZI-MAFIAENS
TRE PÅ TOPP**

Av O. Nygaard

For å nevne den verste vers-tingen først: Biskop Berggrav med sin "Folkedommen over NS". Dernest høyesterettsjustitiarius Pål Berg med sin grunnlovstridige landssvikanordning. Så sist men ikke minst "Gamble-Erik" Solem med sin ulovlige lagmannsrett (uten jury) - Halle-luja!

Vi har sett bydeler bli "etnisk rensert" og forslummet. Vi har opplevet belastede skolemiljøer. Vi har erfart økning av kriminalitet som før var svært uvanlig. Vi kan frykte innpass av sykdommer som var bekjempet eller som vi har vært forskånet for. Vi konstaterer eksplosiv øking av sosialutgifter, advokatsalærer (mottak og hjemsendelse). Vi registrerer en belastning på vårt samfunn som det er legalt å reagere på. Det har ingen ting med rasisme å gjøre.

Kari og Ola har ikke vært redde for å ta imot gjester. De har som en selvfølge ytet sin skjerv og gitt sin håndsrekning. De har ikke vært troløse i sine løfter. Men de skjeler til den gamle tradisjon om at det er gjesten som må passe tiden til oppbrudd, og finner det sårende at så mange tiltak er rettet mot rasisme og ikke for integrering og tilpassing. Dette er tanker Kari og Ola går med, mange uten å kjenne Håvamål - bare tradisjo-

nene. Det er noen i dette land som bør gi Ola og Kari en unnskyldning, for de har ingen ting å skamme seg over i denne sammenheng. Deres politikerlojalitet er nesten selvutslettende. Bør Håvamål komme i lommeutgave på f.eks. 50 språk til eget og andres bruk?

Nr. 101 - 23 årgang

Utkommer hver morgen

NATIONEN Fredag 3 mai 1940

De britiske troppers nederlag i Norge

Statsminister Chamberlain redegjør i underhuset for Storbritannias aksjon.

London, 2. mai. (Reuter) I underhusets møte idag gav Chamberlain en erklæring om situasjonen. Han bad først medlemmene om «å strekke sin tålmodighet litt lenger» før han kunne gi en inngående beretning. Jeg kan idag, sa han, bare gi en foreløbig meddelelse. For en måneds tid siden blev det besluttet at visse styrker skulde holdes parat til å besette norske havnebyer på vestkysten. Det norske felttog blev åpnet den 7. april. Den kveld gikk hovedflåten og 1. krysserskadde fra Scapa Flow og Rosyth. Den 8. april gikk 1. krysserskadde for å delta i operasjonene. Den 9. april rykket bevegede tyske stridskretter inn i Danmark og sjøstridskretter landsatte tropper i Oslo, Stavanger, Bergen og Trondheim.

Våre hensikter med å beslutte ytterligere aksjon var for det første å gi nordmennene all den støtte og bistand som stod i vår makt og for det annet å motstå eller forsinke den tyske fremrykning sydfra og for det tredje å lette nedgangen og beskyttelse av den norske konge og regjering.

Statsministeren uttalte videre at disse mål hurtigst kunne opnås ved å erobre Trondheim. Til tross for den hazardøse beskaffenhet av operasjonene når tyskerne var i besiddelse av stedet og den eneste virkelige effektive flyveplass som fantes i Syd-Norge ved Stavanger, besluttet vi å gjøre et forsøk.

Den 14. april blev det i Namsos landsatt flåtestridskretter fulgt av britiske tropper den 16. og 18. april. Noen dager senere blev også franske alpejegere landsatt. En del av denne styrke rykket hurtig frem til omegnen av Steinkjer for å støtte

nordmennene som man visste holdt stedet.

Syd for Trondheim blev en avdeling fra flåten landsatt i Åndalsnes den 17. april fulgt av tropper den 18. og 19. april. Disse styrker rykket frem til det viktige jernbaneknutepunkt Dombås og en avdeling drog sydover og sluttet sig sammen med nordmennene.

Jeg kan ikke gi noen detaljerte opplysninger idag om den kamp som har funnet sted på begge fronter siden landingene. De allierte tropper i disse egner har møtt alvorlige vanskeligheter. Den viktigste av disse var det faktum at de disponible flyveplasser allerede var i fiendens hender.

Under disse omstendigheter blev det klart for noen dager siden at det vilde være umulig på grunn av den lokale tyske overlegenhet i luften å landsette artilleri og tanks som vilde være nødvendig for å sette våre tropper i stand til å motstå det fiendtlige fremstøt sydfra.

Til tross for de britiske anstrensninger har det hele tiden været mulig for tyskerne å sende forsterkninger til Norge i større omfang enn det vilde være mulig for oss.

I forrige uke besluttet vi at vi måtte opgi tanken om å ta Trondheim sydfra og vi må derfor trekke våre tropper tilbake fra dette område og overføre den annet steds. Vi har nu trukket tilbake alle våre styrker fra Åndalsnes uten å miste en eneste mann. Jeg kan ennå ikke gi underhuset nærmere detaljer med hensyn til tapene. Det har ikke vært mulig å gjennomføre erobringen av Trondheim. Jeg er tilfreds med at balansen inntil nu er til fordel for de allierte.

I denne forbindelse kan jeg nevne

at man har ansett det for mulig å vende tilbake til en mere normal fordeling av skibene i Middelhavet som i noen tid har været berørt av våre behov i Nordsjøen. En britisk og en fransk slagskibsflåte med kryssere og andre krigsskib befinner sig i den søstlige del av Middelhavet underveis til Alexandria.

Chamberlain gikk derpå atter over til å omtale felttoget i Norge og sa: Jeg vil si til dem som kunne komme til å trekke hastige slutninger av det faktum at dette ikke har lyktes oss å ta Trondheim — at det ennå er alt for tidlig å gjøre op den norske balansekonto. Felttoget har bare avsluttet et enkelt avsnitt. Jeg vil rette en advarsel til underhuset og til landet: Vi har ikke til hensikt å la oss fange slik at vi sprer våre tropper så vi blir farlig svake i et vitalt centrum. Vi må ikke spille eller binde våre styrker slik at vi svekker vår handlingsfrihet i vitale krisetilstander som når som helst kan opstå.

Chamberlain.

Vi vil fortsette å gripe hver chance i Norge for å fjerne fienden skade men vi må ikke tillate oss og glemme den langsiktede strategi som vil vinne krigen.

Til slutt sa statsministeren: Visse operasjoner er under utvikling og vi må ikke gjøre noe som kan sette i fare deres liv som deltager i den. Jeg ber derfor underhuset om å utsette debatt og spørsmål inntil kommende uke, da jeg ventet at det ikke vil være særlige vanskeligheter i veien for det.

9. april 1940

time for time

8. april kl. 10.30. Under møte i Utenrikskomiteen kommer melding om de store tyske flåtestyrker som passerte danske farvann. Koht prater i Utenrikskomiteen og sier bl.a.: «Men kunne vi da få lite grunn utsettning med at Tyskland gjorde noko mot Noreg, så trur eg det vilde være ei vinning».

Kl. 12. Kommanderende general og generalstabsjefen foreslår mobilisering. Forsvarsministeren meldte at han ikke kunne regne med å få regjeringen med på å mobilisere mer enn et par bataljoner.

Kl. 15. Melding til admiralstaben om at det tyske tropskipskip «Rio de Janeiro» er torpedert ved Justøy. Man sover.

Kl. 15. Koht får melding fra London at tyske flåtestridskretter går mot Narvik. Koht beretter at da sto det stille for ham. Ingen ting ble gjort.

Kl. 17. Melding fra general Liljedahl om at tyske soldater var kommet i land ved Lillesand fra torpedert tysk skip. Regjeringen fortsetter å sove.

Kl. 20. Regjeringskonferanse. Forsvarsministeren la frem kommanderende generals forslag om mobilisering. Regjeringen avviste forslaget og besluttet å innkalle 2 bataljoner. General-

(Forts. side 6)

Nygaardsvold og Englands sønner

Vi har referert Chamberlain og Mowinckel på annet sted i avisen. Det er derfor interessant med nedenstående sitat fra Nygaardsvolds bok «Norge i krig I», side 166. Det gjør bildet av de kaotiske forhold enda tydeligere.

«Desoldater de sendte til Gudbrandsdalen ville jeg ikke karakterisere, men andre har gjort det. Det var sagt om dem at det

bare var kirkegårdsvakter og skoppussere England hadde sendt, og etter resultatet å dømme var det grunn til å tro at det var riktig nok. På Åndalsnes hadde de ikke utmerket seg på annen måte enn som tyveknekter og voldsmenn. Flukten fra Åndalsnes og Namsos, mangelen på vakthold på sjøen ved overføringen av tyske tropper fra Trondheim til Hennesberget, og nå sist flukten fra

Badø var slike bedrøvelige affærer at jeg var klar over at dette ikke kunne fortsette. Kunne vi ikke få den forlangte konferanse, så ville jeg i morgen den dag gå til Kongen og be om at det ble opptatt fredsforhandlinger mellom Norge og Tyskland. Da jeg var ferdig, sa Hambro: «Vil du virkelig at jeg skal si ham alt dette?» «Ja, selvfølgelig,» svarte jeg...»

Fredelige offiserer og stridbare politikere

Av John Sand

Selv om folk som Einar Gerhardsen og Martin Tranmæl i mellomkrigstiden stemplet norske offiserer som krigshissere, viser historien mange eksempler på at generaler og offiserer har holdt igjen når det gjelder å gå til krigshandlinger.

Den 14.10.39 fikk Finland overrakt et promemoria fra Sovjetsamveldet. Det inneholdt krav om landavståelser, bl.a. av store deler av Det karelske nes. Marskalk Mannerheim tilrådet sterkt at den finske regjering

skulle innfri de russiske krav. «Når regjeringen høsten 1939 inte ville følge hans råd att visa Sovjetunionen tillmötesgående i grensfrågor, begerde han avsked», opplyser professor dr.pol. Erik Allardt. Mannerheim fremholdt overfor regjeringen at den forsvarslinjen som hadde fått hans navn, var uferdig og provisorisk og at en krig mot Russland bare kunne få ett utfall. Den finske regjering hørte ikke på Mannerheims advarsler, og den 28.11.39 kanselererte sovjetregjeringen den finsk-russiske ikke-angrepsspakten fra 1932. Uten forutgå-

ende krigserklæring gikk russiske tropper over grensen til Finland kl. 9.05 den 30.11.39.

I sine memoarer forteller Winston Churchill at han den 19.9.39 under et møte i kabinettet hadde gått energisk inn for en minelegging av norsk territorialfarvann. Et lignende prosjekt var blitt drøftet av britiske politikere i 1918. Av britisk marinehistorie fremgår at øverstkommanderende for flåten, Lord David Beatty, motsatte seg planen. Admiralen sa at «det ville være høyst avskyelig for flåtens

(Forts. side 6)

Det originale hjørnet

- Livet ER

Vi kan ikke L E K E livet.

La de små barn

og de store kunstnere

leke livet

og med henderes trolldom

og tankenes trolldom

spre gullglitterstøv over oss

så vi fra hverdagen

kan skimte Soria Moria.

V I kan ikke leke livet.

HaWa

PÅ VIDDENE

I en omtale av Thomas Hylland Eriksens pamflett "Kulturterrorismen" skriver Erling Bø i VG 3. juli bl.a.:

"Jo mer intelligent og utdannet man er, desto lenger ut på viddene er man visst i stand til å komme. Nå utgis en bok som forneker at det finnes en norsk kultur, og som vil nekte oss betegnelsen "kulturelt norsk".

Hjemstedsfølelsen ligger dypt i oss alle. Den forhindrer oss ikke nødvendigvis i å føle fellesskap med andre enn våre nærmeste. Den tvinger oss heller ikke til å forakte det fremmede, selv om faren for dette er tilstede. Men følelsen er der. Til og med dyr føler fellesskap, enda mer gjør mennesket det.

Språket alene gir oss et felles-

skap som kan være sterkere enn det vi får i yrkesvalg, rikdom, fattigdom eller utdanning. Naturligvis forekommer det at en nordmann og en brite forstår hverandre bedre enn to nordlendinger. Men når det gjelder det dagligdage, den lille og særdeles viktige kommunikasjon gjennom blikk og hint og antydninger, så vil nesten alltid to med felles geografisk og kulturelt opphav forstå hverandre bedre enn de forstår andre.

Følelsen av kulturell og historisk tilhørighet er sunn og naturlig for mennesket. Den gir trygghet. Vi må vite hvor vi kommer fra, for å være trygge på oss selv, for å kunne gjøre mot vår neste det vi ønsker at vår neste skal gjøre mot oss."

SUBB ved norske domstoler

Av O. Nygaard

Tredje mai avsluttet Anders Melteig sin lange karriere som byrettsdommer i Oslo, og gikk over i pensjonistenes rekke. Han benyttet anledningen til å gi det norske rettssamfunn det glatte lag. (Jfr. Dagbladet 3.5.-93): "Jeg tror ikke rettssamfunnet kan leve med en domstol i sånt subb. Arbeidet preges av skjodesløshet og uverdighet."

Uverdigheten i de norske rettslokaler tok sin begynnelse i 1945 med det grunnlovsstridige "rettsoppjøret". Siden har det gått slag i slag med bl.a. Feldmannsaken og Myrdalsaken for å nevne noen.

Da en av jentene som dro til

østfronten for å hjelpe mennesker i nød, kom hjem til Norge, ble hun dømt som landsforræder. Til dommeren sa hun: "Vi front søstre hjalp alle i nød - det være seg tyskere, russere eller hva det måtte være." Dommeren svarte: "Du er frekk!" Jasså? Dommeren var en subbsekk som ikke hadde lært folkeskikk.

Tenke seg til! Dømme folk etter en lov både dommere og andre jurister visste var grunnlovsstridig. Subb!

Dommerforeningen burde ha sagt som juristene i Holland sa: Dette er vi ikke med på! "Tiltalte må ha forstått at Norge var i krig." Dommerne må ha forstått at de var lovbrutere.

Subbgubber! Bolsjeviker!

Integrert samfunn

Av Ivar Mo, Lørenskog

Mot slutten av et lengre intervju i Aftenposten 12. juli lanserer professor Anne-Lise Seip et nytt honnørord for totalitære styresett: Integrert samfunn. Sitat: "Men når du ikke har et integrert samfunn lenger, som i det tidligere Øst-Europa, ser du kanskje at integrasjonens betydning ikke er så enfoldig allikevel." Du verden! Saken er at vi ikke "har" Øst-Europas "integrerte samfunn" lenger fordi disse falt fra hverandre aldeles av seg selv, uten noe ytre påtrykk. Anne-Lise Seip later til å føle et savn ved tapet. Ønsker hun å prøve modellen på nytt hos oss?

Aftenposten 16.7.93.

AKP og Bosnia

Av Finn Otto Arenberg, Oslo

Noen AKP'ere er fortsatt oppegående - fysisk. Promillepartiets internasjonale(!) sekretær, A. Ask, slår i Aftenposten 2.7. om seg med de sjablon-begrepene som vi har hørt før, og som folk flest rister oppgitt på hodet over. Likevel, det er sjelden man ser så originale tanker omkring krigen i Bosnia som Ask fremfører: Det er stormaktene som står bak, de regionale krigsdeltagerne er bare deres stedfortredere. "Stormaktene", som altså har ansvaret for at folkegruppen i det tidligere Jugoslavia har gått i strupen på hverandre, nevnes med navn: Tyskland, NATO og EF(!). Og krigen er reaksjonær, (selvsagt måtte dette ordet med i et innlegg fra en AKP'ér). Hadde det vært bedre

PRIORITERING INOM U-HJÄLPEN

Bild och idé: "Élements", Paris

Honecker planla invasjon av Vest-Tyskland og Danmark

Den tidligere østtyske lederen Erich Honecker hadde planlagt en invasjon av Vest-Tyskland til aller siste detalj. Dette er kommet ut etter at dokumenter fra det tidligere DDRs folkearmé er funnet.

Vesttyske militæksperter som har studert disse dokumenter, slår fast at invasjonen av Vest-Tyskland og Danmark

om krigen hadde vært progressiv? F.eks. å la Pol Pots Røde Khmers herjinger i Kambodsja og Vietnam, eller Kinas undertrykkelse av Tibet?

I Aftenposten 9/7.

med stormtropper fra Sovjets Røde armé var rettet mot spesielle mål i begge land, og var nøye planlagt.

DDR-soldater ble opplært i det danske språk slik at de umiddelbart kunne tre inn i de nødvendige forvaltningsoppgaver. Nye gateskilt for okkuperte områder var allerede laget. Nye by-kart var trykt med forandrede navn. Kommunistiske eksperter sto klare til å ta over de vesttyske jernbaner og postverket.

"Trusselen var alvorligere enn vi hadde trodd", lyder kommentaren fra vesttyske militære eksperter.

The Insider, Pretoria.

MÅNEDENS PERNILLE:

Innledningsvis vil jeg gjøre oppmerksom på at jeg ikke fatter og begriper hvordan tyskerne kunne få seg til å ta livet av jøder med koldt blod. Men når "holocaust" nesten daglig hentes frem, er det på tide å minne hva også kan betegnes på samme vis.

En av fars nære venner, som ikke har samme skumle bakgrunn som han, abonnerer på det tyske ukemagasinet "Der Spiegel". Når han har lest det, gir han det videre til far. Nr. 29 i år hadde et vedlegg om Operasjon Gomorra". Dette var den meget slående betegnelsen på de hemmelige britiske forberedelsene til bombing av Hamburg fra den 24. til den 30. juli 1943. Ifølge lederen for de engelske

bombeflyene var "Operasjon Gomorra" generalprøven for "utraderingen av de tyske storbyene". Og amerikanske beretninger karakteriserte angrepene som de mest vellykkede og mest ødeleggende angrep på en by.

Bombeflyene efterlot 34.000 døde, og bomberegnet og ildregnet fra himmelen drepte uansett alder, kjønn, nasjonalitet og etnisk opprinnelse.

Far ga meg vedlegget fra "Der Spiegel" med ordene: "Du har lært deg så mye tysk nå at du ikke har noen vanskeligheter med å lese dette. Men du må lese det, og du må skrive om det. Jeg hadde tenkt å gi deg et forslag til overskrift også, men du finner nok en passende. Men det er hard kost, det kan jeg si deg."

Og at det var det skal være sikkert og visst.

Bilaget fra "Der Spiegel" inneholder beretninger fra mennesker som befant seg midt inne i regnet av sprengbomber, fosforbomber og brannbomber. De ble skrevet i tiden like etter "Operasjon Gomorra", og har blitt oppbevart. De er med andre ord ikke basert på hukommelsen.

Jeg vil ikke gå i detaljer, men bare nevne at av de omkomne som ikke satte livet til i kjellerne på grunn av surstoffmangel eller fulltreffere, brant mengder ihjel som levende fakler. Heten i kjellerne, der huset over brant, fikk uendelig mange til å forlate beskyttelsesrommene, og søke ut på gaten, dersom det var mu-

lig. Der raste ildstormene, for på grunn av den enorme heten fra de brennende husene ble gatene til ildstorm som fortært det meste. Noen reddet seg fordi det var vann like ved, og fra slike stammer beretningene.

Bilaget inneholder også en oversikt over hva som ble sluppet ned over tyske byer under krigen 1939-1945 og tallet på dødsoffer. Og ingen av de større og middelstore ble spart. Og det var ikke bare én gang at byene fikk besøk ovenfra.

Hvordan holdt de ut? Det er også et spørsmål jeg stiller meg. Som den siste av storbyene kom turen til Dresden med sine hundretusen av dødsopfre, og dette skjedde etter at det var klart at Tysklands kapitulasjon

var nær forestående.

Som toppen på døden ovenfra kom så atombombene over Hiroshima og Nagasaki, og dette skjedde etter at japanerne hadde gjort det klart at de ville ha fred. Ifølge et innlegg av Dagny Skauge i Arbeiderbladet den 6/9 var det påtroppende president i USA, Truman, som forlangte atombomben over byer, for å se virkningen av den på mennesker. Hun henviser til hans memoarer.

Den 16/10 1946 ble som bekjent de tyske lederne avlivet i Nürnberg som krigsforbrytere. Og dermed var veien lagt for den ensidige fordømmelsen av Tyskland. Den pågår fortsatt, mens de andre kan toe sine hender og opptre som hvite engler.

På skjulte stier

† Minneord om

ANDREAS GJERDI

6/3-02 - 6/9-93

Den siste NS-presten, NS-presten fremfor noen, alle NS-folks gode vennog hjelper, er død.

Han hadde vært prest i Jakobs kirke. Da menigheten skulle nedlegges, skrev han dens historie. Han var med i gruppen av Kristen samling i Oslo fra den startet. Han hadde fått kollats (kallsbrev) av biskop Berggrav for stillingen som sogneprest i Lier.

Da fikk han vite at det var andre mennesker som hadde behov for ham. Kristen Samling i Skien hadde begynt å gi ut et blad denne våren 1941, for å kunne tilby et kristent fellesskap i hele Norge til dem som var utelukket fra sine menigheter av den kompakte majoritet. Flere steder var de begynt å samles om bibel og bønn.

Ledelsen i NS mente det trengtes en prest til dette kristne fellesskapet, der alle var velkomne uavhengig av hvilket kirkesamfunn de tilhørte, og uavhengig av hva de mente politisk eller på andre måter.

Som sogneprest i Lier og også siden var han med på Kristen Samlings møter, og han skrev ofte i bladet.

Så sent som sist jul skrev han andakt i "Folk og Land"

Som andre NS-folk opplevde han at hvem som helst kunne ytre hva som helst om ham, uten at han hadde mulighet for å korrigere.

Men hans Herre hadde lært ham å elske sine fiender.

Salige er de døde som dør i Herren. De skal få hvile fra sitt strev, for deres gjerninger følger med dem. (Joh. Åp. 14.13.)

ICS

Hat eller forsoning?

Joda, Frontkjemperne gikk i okkupasjonsmaktens tjeneste. Det er det ikke den minste tvil om. *Demokraten* gjør dette til et hovedpoeng i sin leder mandag, der avisen tar avstand fra tanken om at gjenlevende frontkjemper skal få reise et minnesmerke over kamerater som falt på tysk side i kamper om Finland under den annen verdenskrig.

Demokraten reagerer på en ytring i denne spalte, hvor vi ga støtte til ønsket om et slikt minnesmerke. - Vi må ikke glemme at frontkjemperne var forrædere, skriver *Demokraten*.

Nei, vi skal ikke glemme. Vi skal huske hva kampen for frihet og demokrati kostet. Også i dagens Europa er det viktig å minnes. Selv om både fascismen og kommunismen for øyeblikket ligger med brukket rygg, er fred noe som må bygges hver dag.

For Europa bærer på en uhyggelig arv. Vårt kontinent er fullt av nedarvede konflikter og motsetninger. På nytt har det brutt ut brann på Balkan. Innvandring, nasjonalisme, separatisme og økende sosiale motsetningskaper spenner i Vest-Europa. Det gamle Øst-Europa og Russland skal forsøke å bygge seg opp kulturelt og økonomisk etter generasjoner med politisk forfølgelse, korrupsjon og annet vanstyre.

Hva blir vår utfordring i dette fremtidens Europa? Er det noe vi i hvert fall ikke trenger mer av, så er det hat og hevnlust. Vi skal ikke glemme fortidens misgjerninger. Tvert i mot; vi må legge vekt på å huske, så vi ikke gjentar de mange katastrofale feilgrepene. Men derimot må vi kunne forsones. For hvordan vil det gå hvis det nye Russland øye for

øye og tann for tann skal hevne all urett begått av kommunistregimet? Hvordan skal det gå med det nye Tyskland hvis det gamle DDR-regimets medløpere skal forfølges, hates og fordømmes til de alle er døde? Hvordan skal det gå på Balkan hvis alle skal fortsette å dyrke konflikter med røtter i en århundregammel tyrkisk okkupasjon; eller hvis man der gjennom generasjoner skal måtte stå til ansvar for sine forfedres politiske eller etniske tilknytning?

Det siste ser vi svaret på i dag. Balkan er blitt et flammehav av politisk uforsonlighet. Hvis Europa ønsker seg dommedag skal vi bare fortsette å dyrke hatet og de bitre minnene fra fortiden. Vi skal se mer bakover enn fremover, og vi skal la hatet og fordømmelsen gå i arv fra generasjon til generasjon.

Det enkleste er å hate. Utfordringen er å lete seg frem til hvordan vi kan leve sammen i fred og forsoning.

Leder i *Fredrikstad Blad* 28/7

Fredelige offiserer ...

(Forts. fra side 4)

offiserer og mannskaper å seile inn i farvannet til et lite, men stolt folk og øve tvang mot det». Den britiske militærhistoriker Liddell Hart skriver om denne hendelse: «Det er tydelig at marinefolkene var mer hensynsfulle enn politikerne.»

Av general Sir Edmund Ironsides dagbok fremgår at han var uenig i Churchills plan om minelegging av norskekysten under den annen verdenskrig. Ironside var Chief of the Imperial General Staff.

Gudrun Martius, senere fru Ræder, ble i 1939 sekretær II i det norske utenriksdepartement. Hun fulgte regjeringen da den dro til England i juni 1940.

I 1975 ga fru Ræder ut boken «De uunværlig flinke» hos Gyldendal. På side 115 skriver hun: «Noen spesiell venn av Norge

var Churchill ikke. Eksilregjeringen hadde sine skuffelser. Særlig utløste det harme og bitterhet når det ble foretatt militære operasjoner på norsk jord, uten at nordmenn ble tatt med på råd. Churchill hadde egne ideer om raids på Norge som kunne hatt de forferdeligste følger for befolkningen, uten at man kom seieren nærmere, mere som avledende manøvrer. Heldigvis hadde den britiske militære ledelsen flere motforestillinger enn den gamle røverens som strødde om seg med alle slags planer som kunne kostet meget i menneskeliv og materiell.»

Den svenske diplomaten Hagløff skrev engang: «Nordmennene innbillir seg at engelskmennene er veldig opptatt av Norge.» Men da den franske historieforsker Kersaudy spurte den tidligere sendemann i Oslo, Cesil Dormer, om Foreign Office hadde vært opptatt av Norge, fikk han til svar: «De ga fullstendig blaffen i Norge.»

Hun avslørte svenske svikere

Av HaWa

Overskriften er hentet fra *Aftenposten* 30/9 d.å. Den går over tre spalter på to linjer og introduserer en bokomtale. Erika Schwarze, tysk statsborger og ansatt ved sitt lands legasjon i Sverige under siste krig, forteller hvordan hun avdekket deler av den tyske etterretningstjenestes virksomhet i Sverige for svenske myndigheter. Vanligvis er vel dette å betegne som svik mot eget land.

Vi har i den norske utenriks-tjenesten etter krigen hatt personer som har utnyttet sin viten - ervervet i lønnet tjeneste for sitt land - til "fordel for en fremmed makt". Erika Schwarze skriver bok om sin innsats og får hederlig omtale. Hennes norske motstykker fikk dom både av rettsvesen og media.

Aftenpostens "desk" er som så ofte før bevisstløs. Det skulle ikke være vanskelig å oppdage svikeren i dette tilfellet.

DIVERSE

NS småskrifter/plakater og tyske kampsanger fra andre verdenskrig på kassett til salgs. Be om liste med pris. **Ole Norum, 8140 Inndyr.**

9. april 1940 ...

(Forts. fra side 4)

stabs-offiserene får beskjed om at de kan gå hjem.

Kl. 23.23. Admiralstaben melder at fiendtlige fartøyer passerer Ferder. Kanontorden høres. Regjeringen har tydeligvis gått til sengs.

9. april kl. 0.08. Melding at Rauer og Bolærne er i kamp. Regjeringen våkner ikke.

Kl. 0.25. Flyalarm i Oslo. Regjeringen kommer sammen ca. kl. 1. Ingen ting besluttes. Koht gikk hjem etter tannbørste og pyjamas.

Kl. 1.44. Melding: Fire store kryssere har passert Fuglehuk kl. 24.

Regjeringen mobiliserer fremdeles ikke.

Kl. 2.06. Admiralstaben får melding om angrep på Bergen. Ca. kl. 3.00 beslutter regjeringen delvis mobilisering med fremmøte på torsdag.

Major Langelands skriver i sin bok "Dømmer ikke": Hvorfor ble det ikke mobilisert i februar eller mars? Faresignalene ble sterkere og sterkere. Det er verken tidligere eller nå i debatten pekt på en eneste fornuftig grunn til at vi skulle la være å mobilisere etter Jøssingfjord eller minister Scheels brev av 29. mars. Unnlåtelsen av å mobilisere var en absolutt utilgivelig feil. Det var denne regjeringen Ny-gaards-volds feil som var årsaken til all vår ulykke.

Realist

(*Hamar Dagblad* 3.4.-93)

Hatets kverlertak ...

(Forts. fra side 2)

man blir klar over sammenhengene, for manipulasjonene er så raffinerte at de fleste medmennesker ikke merker det eller gjennomskuer det.

Det fundamentale ...

(Forts. fra side 1)

"De skrevne lover er til for å omgås". "Bare dumskaller betaler skatt". "Hvorfor arbeide når trygd og sosialhjelp gir større inntekter". Dette er mørke blindgater å følge. De fører til under-

gang for vårt system. I en tid med stor tilstrømning av mennesker fra fremmede kulturer er erkjennelse av "styringsbasisen" mer viktig enn noen sinne. Mange av dem som nå skal finne sin plass i vårt samfunn, er ikke bare ukjent med våre etiske og politiske tradisjoner, de har også livserfaring fra helt andre sosiale systemer som gjør at vår lojalitet overfor myndigheter og respekt for lov og orden fortoner seg naiv og latterlig. De har aldri mottatt noen ytelser fra sine myndigheter, men tvert imot blitt utnyttet til det ytterste. Korrupsjon og annen lovløshet har vært en del av livskampen for mange.

Samspeillet mellom myndighet og borger; livslang ytelse - livslang gjenytelse, velferdsstatens fundament, plikt og rettighet hånd i hånd må læres av alle! Frihet til å ta seg friheter er ingen legal rett. Det må vi lære å føle som en selvfølge, slik at vi kan kreve det av fremmede som vil leve i landet vårt.

I de hårde tredeårene leste jeg bl.a. innledningen til et politisk program. En ikke uvesentlig del av den innledningen dreiet seg om folks plikter og selvfølgelig rettigheter. I forrige nummer av Folk og Land var deler av det gjengitt. Finn det frem og les under tittelen QUO VADIS, NOVEGIA? Det er Nasjonal Samlingsprogram og Quislings innledning det gjelder.

Kapitulasjonsavtalen ...

(Forts. fra side 1)

formulering. Begge de nevnte land: Belgia og Nederland, hadde kapitulert før Norge.

Etter min oppfatning kan forklaringen være mye enklere enn det Skodvin forsøker å antyde. Den ligger i stridsmidlene og deres organisasjonsform:

- Hærstyrker til lands
- Marinestyrker til vanns
- Flystyrker i luften

Jeg mener at tyskerne - for å unngå unødvendig diskusjon om landenes organisasjonsformer av stridsmidlene - for enkelhets skyld har gått inn på den svaker (eller uspesifiserte) formulering "die gesamten".

I Norge hadde vi f.eks. ikke luftstridskreftene organisert i egen forsvarsgren. Hæren og Marinen hadde begge luftstridsmidler (flyvåpen).

Men jeg kan jo gjerne hjelpe professor Skodvin litt så han får brikke til å falle på plass.

Generalmajor O. Ruge var norsk øverstkommanderende. Han kapitulerte på vegne av Kongen. Men han kunne selv sagt ikke kapitulere for mer enn det han hadde kommando over, og begrenset til sitt krigsteater

d.v.s. Norges geografi. (Svalbard, Jan Mayen, Bouvetøya, Peter I's øy og Dronning Maud Land falt utenfor). På samme nivå kommer motparten General der Infanterie Falkenhorst sjef for Gruppe XXI.

Han tar imot kapitulasjonen på vegne av der Führer eller OKW. Og hans okkupasjonsmyndighet strakte seg ikke utover Norge.

NB! Hvis "Trondheimsavtalen" da var en kapitulasjonsavtale, hadde alt vært enkelt.

Norge var okkupert - og det var fortsatt krigstilstand mellom landene. At tyskerne oppfattet det slik er hevet over tvil. Mange rettsaker i Norge under 2. verdenskrig ble avgjort på den forutsetning at det var krigstilstand mellom Norge og Tyskland.

Jeg kan vise til; Frede Castberg: NORGE under okkupasjonen. (J.W. Cappelens Forlag 1945)

Hvis Skodvin også ville godta at det var en kapitulasjonsavtale for "die gesamten" norske styrker som general Ruge på daværende tidspunkt hadde kommandoen over - så stemmer kartet og terrenget.

Men her er det at Skodvin roter det til igjen for oss. Det var ingen kapitulasjonsavtale for "die gesamten" norske avdelinger - men bare for 6. divisjon.

Og hør hva (daværende) oberstløytnant Roscher Nielsen sier; "jeg utelukkende hadde fullmakt til å forhandle våpenstillstand for 6. Divisjon i Nord-Norge".

Ref.: Forsvarets Krigshistoriske Avdeling (Gyldendal Norsk Forlag 1965).

Operasjonene til lands i Nord-Norge 1940. Bind II side 310.

Men 6. divisjon hadde nå allerede kapitulert i Nord-Norge. En våpenstillstandsavtale for 6. divisjon var derfor på dette tidspunktet helt overflødig.

2. Skodvin hevder som bevis for at avtalen kun gjalt 6. divisjon, at alle divisjoner i Sør-Norge allerede hadde kapitulert. Det var derfor ikke nødvendig med noen ny avtale for dem. Men det hadde jo også 6. divisjon - ja mer enn det.

I avtalen fra Bjørnefjell (Spionkop) står anført "Den norske nord-arme" dvs. alle militære styrker i Nord-Norge. Tvert imot så beviser avtalen fra Bjørnefjell at også 6. divisjon har kapitulert. (6. divisjon var en del av "Den norske nordarme". Se forannevnte ref. til Forsvarets Krigshistoriske Avdeling. Bilag 5.)

Det var m.a.o. helt unødvendig å inngå noen kapitulasjonsavtale for 6. divisjon i Trondheim 10. juni.

Divisjonen var allerede omfattet av avtalen med Den norske nordarme. At den norske

nordarme skulle kapitulere på Bjørnefjell og 6. divisjon etterpå i Trondheim er helt inkonsekvent.

Skodvin har imidlertid sikret rett i at tyskerne kunne frigi krigsfanger i Sør-Norge før krigen var avsluttet i Nord-Norge. Men de var neppe forpliktet til det.

3. Avtalen mellom Ruge og Falkenhorst kom i stand etter anmodning fra Ruge. Men at det ble et tysk diktat kan vel neppe forundre noen. De norske forsvarsstyrker var for det meste nedkjempet, og etter at "de allierte" trakk seg ut av Nord-Norge var alt håp ute. Oberstløytnant Roscher Nielsen ble sendt til Trondheim, for som Ruge sa - han var den mest arrogante offiser i Generalstaben, og derfor den som var best skikket til å snakke med tyskerne. Men den avtale Roscher Nielsen og Buschenhagen skrev under på 10. juni i Trondheim, var det en - kapitulasjonsavtale eller en - våpenstillstandsavtale?

4. Skodvin hevder at krigen mellom Norge og Tyskland fortsatte. Det er nå litt sterkt sagt.

Vi hadde ikke mye igjen å føre krig med - og vi hadde heller ikke noen allierte. Men vi må jo trygt kunne si at det formelt sett var krigstilstand mellom Norge og Tyskland fra 1940 til 1945.

Norge var okkupert - og bare idet ligger krigstilstand implisitt. Men etter 1945 har det ikke vært krigstilstand mellom Norge og Tyskland - selv om det aldri er inngått noen fredsavtale. Og det norske forsvar ble på et visst tidspunkt satt på fredsnot. Hvis vi i historisk interesse skal sammenligne oss med andre land - så er Nederland et analogt tilfelle slik Skodvin har antydnet. Polen er et annet - men med forskjellig utfall. Danmark og Belgia faller i en annen kategori.

5. Skodvin diskuterer nå stort sett Pavens skjegg - og diskusjon som for oss andre er lite interessant. En vernepliktig offiser (tilhører) stilte derfor et godt spørsmål etter Skodvins orientering: So what?

De fleste nordmenn overlevde (eller gjennomlevde) vel 2. verdenskrig uten at de hadde den ringeste anelse om avtalene i Trondheim og på Spionkop.

Den grå hverdag hadde mer praktiske problemer å by på.

Konklusjon

Man kan ikke *bake* (uttrykk brukt av Skodvin) mer inn i en avtale enn det som står der.

Det er det Skodvin forsøker å gjøre. Derimot kan vi snu avtalen, og si at talende taushet er det motsatte (av å bake inn).

BOKTJENESTEN

Postboks 924 Sentrum, 0104 Oslo. Telefonbest.: 22 19 06 71

..... eks. QUISLINGS FORSVARSTALE, innbundet	kr. 100,-
..... eks. QUISLINGS FORSVARSTALE, heftet	kr. 45,-

Serien "SUPPLEMENT TIL OKKUPASJONSHISTORIEN":

..... eks. Odd Melsom: På nasjonal urlaspost	kr. 50,-
..... eks. Odd Melsom: NS og fagorganisasjonen ...	kr. 50,-
..... eks. Odd Melsom: Fra kirke- og kulturkampen	kr. 50,-
..... eks. Einar Syvertsen: Også dette bør være sagt	kr. 50,-
..... eks. ALLE 4 BIND:	kr. 150,-

..... eks. A. I. Bru: Professor på ville veier	kr. 50,-
..... eks. A. I. Bru: Her er London	kr. 50,-
..... eks. Adolf Hoel: Universitetet under okkupa- sjonen	kr. 25,-
..... eks. Finn Kjelstrup: Den norske kapitulasjon	kr. 20,-
..... eks. Per Lie: Sannheten om Telavåg-affæren 1942	kr. 15,-
..... eks. Arne Tellefsen: Når forsvaret forfaller	kr. 25,-
..... eks. Knut Steenstrup: Dilemma	kr. 200,-
..... eks. Trygve Engen: Jeg er ingen landssviker ...	kr. 50,-
..... eks. Chr. Christensen: Den andre siden	kr. 50,-
..... eks. Arne Stornes: Spor i vår nære historie	kr. 50,-
..... eks. Arne Stornes: Skrift om vår nære historie	kr. 50,-
..... eks. Sundra Sand: Hva er Kristen Samling?	kr. 5,-
..... eks. Sundra Sandl: Noen enrrindringer fra tiden omkring Vidkun Quislings siste dager	kr. 5,-
..... eks. Dr. jur. Gustav Smedal: Patriotisme og landssvik	kr. 50,-
..... eks. Bjørn Vardaas: Grunnlovsbrudd og retts- oppgjør	kr. 30,-
..... eks. Roald A. Nielsen: "Solbris Oho!!"	kr. 50,-
..... eks. Roald A. Nielsen: The "Solbris" Escapade	kr. 50,-
..... eks. Forbundet: Gi oss rettsstaten tilbake	kr. 5,-
..... eks. Forbundet: § 104. Mere lys over retts- oppgjøret	kr. 10,-
..... eks. Forbundet: Gi oss rettsstaten tilbake	kr. 5,-
..... eks. H.r. advokat Albert Wiesener: Lys over landssvikoppgjøret	kr. 145,-
..... eks. Anna Kientopf: Det fredsfiendtlige trauma	kr. 50,-

Legg til kr. 20,- for forsendelser ved forskudsbetaling til:

Postgiro 0807-5.15.02.89. Bankgiro 6063.05.00926 eller ved sjekk, i kontanter eller frimerker. (Ellers porto og oppkravsgebyr.)

I alt bestilles for kr. som betales slik:

Navn:

Adresse:

Postnr.: Sted:

En historiker har ingen fagkunnskap eller autoritet til å avgjøre spørsmål av en slik karakter som avtalene i Trondheim og på Spionkop stiller. Han bør i det minste søke råd og veiledning hos en folkerettslærd jurist og hos en offiser. Først da kan han danne seg et korrekt bilde. Skodvin har nå rotet seg inn i en filologisk diskusjon med seg selv - en diskusjon som han ikke kan komme ut av.

Skodvin gjør den store feil at han skal forsvare Nygaards-volds regjering. Men en historiker kan ikke ha et slikt utgangspunkt. Han må søke etter den historiske sannhet - og den er partinøytral.

En dypt seriøs organisasjon

Det er ganske utrolig hvilken mediaoppmerksomhet Vidkun Quisling fremdeles er gjenstand for. Hvilken nordmann i nyere tid kan i så måte måle seg med ham? Det må i tilfelle være Knut Hamsun.

Et typisk bevis på medias vurdering av Quisling som interessant lesestoff finner man i Aftenposten søndag 15.8. Man har i Danmark funnet noen kopier av brev fra Quisling, og dette slår man opp over fem spalter og med henvisning til artikkelen på første side.

Denne reportasjen ville i og for seg vært bra nok om det ikke hadde vært for den halvsjikanøse omtalen av Kristen Samling. Det dreide seg her ikke om noe spekulativt propagandatiltak, men om et dypt seriøst fellesskap av personlig kristne mennesker med en eller annen tilknytning til Nasjonal Samling. De kom fra høyst forskjellige kristne organisasjoner og samfunn, men hadde det tilfelles at de på grunn av sitt politiske engasjement ble uglesett av sine kristne søstre og brødre. Kristen Samlings hovedmål var forsoning og forståelse mellom alle kristne. Det fantes ikke spor av hat mot dem som hadde frosset dem ut.

Vi håper å kunne bringe mer stoff om Kristen Samling med det første.

Hvem hadde DEN GODE VILJE?

Av Joachim

“Rana Blad” har en spalte som heter “Det var en gang”, der man tar opp ting som angår okkupasjonstiden og hva som dermed står i forbindelse. Hensikten er avgjort å sverte NS, men mer tenksomme lesere gjør seg forhåpentlig likevel refleksjoner i motsatt retning.

21. juli i år fortalte spalten om oppnevningen av Mo i Ranas byråd den 16. januar 1941. Det gamle bystyres periode var nettopp utløpt - det var valgt for perioden 1938-40. Det lå helt utenfor alle muligheter å avholde et nytt kommunevalg, og departementet oppnevnte derfor et nytt byråd med ti medlemmer. Ifølge “Rana Blad” var to av disse, nemlig Erling Lange og Aksel Jacobsen, velkjente arbeiderpartifolk. Men kan dette være sant? Oppnevnte virkelig det forferdelige NS-departementet politiske motstandere til slike verv? Ja, det gjorde departementet faktisk. Man prøvet i størst mulig utstrekning å få tidligere kom-munepolitikere med i kommunens ledelse. Det skjedde ikke bare i Mo i Rana, men i hele landet.

Hvordan ble så en slik god vilje til samhold og samarbeid

belønnet? Lange og Jacobsen saboterte arbeidet i byrådet fullstendig og møtte aldri på møtene. Erling Lange skrev i et brev til ordføreren: “Jeg er gått trett og har ikke den nødvendige interesse for å arbeide med offentlige anliggender.” Den samme uinteresserte herre ble i 1947 ordfører i Mo i Rana og virket som sådan i åtte år. Bedre kan ikke hykleriet avsløres. Det er selvfølgelig helt i orden å ikke være interessert i politikk, men kom så ikke etterpå og klag over at man er blitt holdt utenfor. Nekt heller ikke for at den gode vilje var tilstede på Nasjonal Samlings side.

Har du
sendt
en
VENNEGAVE
i det siste?

Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie

Kontortid: Tirsdag og onsdag kl. 11-15.

Postadresse: POSTBOKS 924 SENTRUM, 0104 OSLO.

Kontoradresse: ENERHAUGSPLASSEN 4, OSLO. TLF. 22 19 06 71.

EN FALSK PROFET

Av Ægir

Thomas Hylland Eriksen:
Kulturterrorismen.

Et oppgjør med tanken om kulturell renhet.

Spartacus forlag 1993.

Det er ganske utrolig at en angivelig vitenskapsmann kan sette på papiret noe så til de grader useriøst som dette. Heftet er fullt av påstander så ulogiske og ufunderede at forfatteren burde skamme seg. For å bevise sine påstander går han f.eks. i slike feller som å omtale India som et enkelt folks tilholdssted, mens det i virkeligheten dreier seg om et subkontinent fullt av etniske og kulturelle forskjeller. På dette grunnlag trekker han de forunderligste konklusjoner. Et annet eksempel: Ved å henvise til at en eller annen stamme et eller annet sted i verden opptar i sitt fellesskap alle som spiser det samme som dem, mener han å bevise at ethvert kulturfellesskap er uten rot i virkeligheten. Dette er blant de utallige lettvintheter som Hylland Eriksen tillater seg.

Forfatterens syn og hensikt kommer imidlertid enda klarere frem i en artikkel han skrev i

Aftenposten 30.07., der han påstår at den typiske nordmann ikke finnes, og at landet ville ha vært flerkulturelt selv uten samer og innvandrere. Det forsøker han å underbygge ved å henvise til at nordmenn har forskjellige oppfatninger og interesser. Han omtaler f.eks. personlige kristne og miljøaktivister som om de skulle være kulturelle avarter. Hva han fullstendig unnlater å nevne, er de mange klare og pregnante trekk som binder disse forskjellige interessegrupper sammen. Det er uinteressant for ham at vi antagelig er det mest egalitære folk i verden. På det felt skiller vi oss til og med klart ut fra våre nære frender svenskene. Han nevner ikke at vi er et utpreget bondefolk, formet av århundres karrige forhold. Bare de færreste av oss befinner oss mer enn to-tre generasjoner vekk fra gården. Bortsett fra noen spede tilløp i Bergen og Trondheim i sin tid kjenner vi egentlig ingen urban kultur her i landet. Hylland Eriksen ser også fullstendig bort fra at enten vi er personlige kristne eller bekjennende hedninger, så er vi preget av luthersk kristendom og den tilhørende moral. Riktignok syndrer mange av oss mot denne

moral, men fortsatt med ganske dårlig samvitthet. Forfatteren overser videre at vi bærer med oss en litterær tradisjon som er ganske enestående for et lite folk. Tiltross for en viss sproglig splittelse, har vi likevel i overveldende grad en felles skriftnormal som binder oss sammen. Vi eier også i fellesskap en meget verdifull folkekultur, som til tross for utvilsomme utenlandske forbilder, har fått en klart særnorsk utforming. Når det gjelder arkitekturen, har vi en skikk med å bygge i tre som vi finner få andre steder.

Dette er ingen fullstendig liste over norske særtrekk, men oppregningen er omfattende nok til å vise at Hylland Eriksen spiller med falske kort. Selvfølgelig kjenner han alle de faktorer som her er nevnt, og når han i en artikkel om nasjonalt særpreget utelater dem, prøver han bevisst å vilde sine lesere. Men hensikten med det er jo krystallklar. Han ønsker å latterliggjøre de mange nordmenn som frykter at en omfattende innvandring av fjernkulturelle mennesker vil ødelegge vår kulturelle identitet og vårt nedarvede livsmønster. Jeg tor imidlertid at det norske folk er modent nok til å gjenomskue denne falske profet.

Elgvin uten nyanser

Av Balder

Under overskriften “Historieløst” går Johannes Elgvin i Aftenposten 24.8. løs på en tidligere innsender som hevdet at NS-folk var de eneste som hadde protestert mot deportasjonen av jødene under okkupasjonen. Elgvins konklusjon lyder slik: “Vi kan føye til at Quisling og hans medløpere med NS-ekspedisjonssjef Sigmund Feyling i spissen sluttet opp om aksjonen mot jødene.” Det er åpenbart deportasjonen han snakker om. En slik uttalelse er så bastant og unyansert at den nærmer seg... ja, nettopp; det historieløse.

Det mest edruelige verk om Quisling og okkupasjonstiden som hittil er kommet ut, er professor Hans Fredrik Dahls annen Quisling-bok. Hva har så Dahl å si om Quislings holdning til jødene og hans befattning med deportasjonen?

På side 369 finner vi for eksempel følgende: “Noen trakassering av personer ville imidlertid Quisling ikke vite av. Unge hirdfolk som natten til 30. mars 1941 malte slagord på jø-

diske butikker i Oslo (“Palestina kaller. Jødertales ikke i Norge.”) ble det grepet inn mot. Førerens formaning om økt partidisciplin av 1. mai dette året gjaldt ikke minst slike utskielser. *Man skulle drive politikk, ikke personforfølgelse.* (Min uthevelse) Derfor var både han og partiets ekspert i jødespørsmål. Halldis Neegaard Østbye, motstandere av at jøder skulle tvinges til å bære davidsstjerne på klasdrakten, slik som i Tyskland.”

Om selve deportasjonen skri-

ver Dahl (s. 377): “Hva mente så ministerpresidenten om at 530 av hans statsborgere på denne måte ble overlatt okkupasjonsmakten til deportasjon fra Norge? Vi har ingen direkte kilder for dette. Men det er sannsynlig at han følte seg tatt - ikke bare på sengen, men direkte ved nesene, og at han som statssjef reagerte sterkt mot denne selvtekt.”

Videre skriver Dahl på samme side: “Både nattens arrestasjoner og oppsamlingen av jødene på Vippetangen den 26. november ved middagstid skjedde uten

Da den røde hær voldtok

Sovjets Røde hærs “befrielse” av Tyskland fra Hitler i 1945, slik det så ærefullt heter, mister stadig mer av sin glans. I en ny dokumentarfilm, “Befriere og de befridde”, blir det tatt opp et tema som hittil har vært tabu: Den Røde hærs massevoldtekt av tyske kvinner i Øst-Tyskland ved slutten av krigen i 1945.

Filmen oppgir fryktelige tall: Ca. 1,9 millioner kvinner ble

voldtatt bare i Berlin. Førte prosent av dem ble voldtatt flere ganger, gjerne til de døde. I Berlin tok mer enn fire tusen voldtatte livet av seg.

Mens filmen ble laget, ble den kvinnelige ansvarlige for filmen beskyldt for å ødelegge det gode forholdet til det tidligere Sovjetsamvelde.

The Insider, Pretoria.